

UZASADNIENIE

Powódka S. S. & M. A/S w U. (Dania) wniosła 19 czerwca 2020 r. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. pozew o zwolnienie od zajęcia ciągnika rolniczego marki J. D. (...) (...) zajętego 20 marca 2019 r. przez komornika sądowego w sprawie Km 152/19, wskazując jako podstawę prawną art. 841 k.p.c.

W uzasadnieniu powódka podała, że ciągnik ten nabyła 28 lutego 2018 r. od (...) spółki z o.o. Na początku lutego 2020 r. ciągnik został sprzedany Gospodarstwu Rolnemu (...) spółce z o.o. za pośrednictwem współpracującej z powodem firmy (...). Ten ostatni podmiot poinformował powoda, że spółka (...) odstąpiła od umowy z uwagi na informacje, że ciągnik jest przedmiotem zajęcia. Zdaniem powoda czynności egzekucyjne podejmowane przez komornika sądowego - zajęcie przedmiotu, którego nie było w miejscu zajęcia - dokonane zostały z obrazą art. 845 § 2 k.p.c. i naruszają prawo własności powoda do zajętej ruchomości.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała fakt zawarcia umowy sprzedaży ciągnika pomiędzy spółką (...) (dłużnikiem) a powodową spółką i podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powódki do wytoczenia powództwa na podstawie art. 841 k.p.c. Zdaniem pozwanej powódka nie udowodniła, aby właściciel pojazdu spółka Gospodarstwo Rolne (...) złożył powodowi oświadczenie o odstąpieniu od umowy sprzedaży.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 lutego 2018 r. powódka S. S. & M. A/S w U. nabyła od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością kilka ciągników, w tym m.in. ciągnik rolniczy marki J. D. 8520, nr VIN (...); sprzedający wystawił z tego tytułu fakturę (SE) nr (...). Przedmiot sprzedaży został 28 marca 2018 r. przetransportowany z miejscowości R. w Polsce do miejscowości S. w Danii.

Dowód: faktura (SE) nr (...) k. 10, 118v,

list przewozowy CMR k. 11,

kopia dowodu rejestracyjnego k. 12 - 13.

W dniu 20 marca 2019 r., w toku postępowania egzekucyjnego pod sygn. Km 152/19, na wniosek (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Choszcznie J. B. dokonał zajęcia ruchomości będących własnością spółki (...), w tym m.in. ciągnika rolniczego marki J. D. (...) (...) o nr rej. (...). Zajęte ruchomości oddano pod dozór dłużnika tj. spółki (...).

W piśmie z 20 marca 2019 r. komornik sądowy zwrócił się do Starosty (...) Wydziału Komunikacji z wnioskiem o dokonanie zastrzeżenia w rejestrze samochodu należącego do dłużnika, że nie może on być darowany, obciążony ani sprzedany bez zgody sądu lub komornika.

Dowód: protokół zajęcia ruchomości k. 14 - 15v, 81 - 82v,

wniosek z 20.03.2019 r. k. 79 - 80.

W dniu 2 lutego 2020 r. powódka wystawiła K. J. fakturę VAT nr (...) tytułem sprzedaży m.in. ciągnika J. D. 8520 nr ser. (...).

W dniu 17 lutego 2020 r. spółka Gospodarstwo Rolne (...) nabyła od K. J. działającego pod firmą (...) powyższy ciągnik. Z tego tytułu K. J. wystawił spółce Gospodarstwo Rolne (...) fakturę VAT nr (...). Ciągnik został wydany nabywcy po zapłacie ceny przelewem na nr konta wskazany w fakturze.

W piśmie z 18 lutego 2020 r. K. J. złożył oświadczenie, że do powyższego ciągnika nie otrzymał tablic rejestracyjnych.

Dowód: faktura nr (...) z tłumaczeniem k. 117, 118, 115,

faktura nr (...) k. 117v,

oświadczenie k. 121, 126,

zeznania na piśmie świadka A. N. k. 168 - 168v,

zeznania na piśmie świadka T. J. k. 175

W piśmie z 8 maja 2020 r. Gospodarstwo Rolne (...) sp. z o.o. w N. złożyło do Starosty (...) wnioski o rejestrację czasową ciągnika rolniczego J. D. o nr rej. (...) w celu badania technicznego. W tym samym dniu Starosta (...) wydał pozwolenie czasowe na rejestrację. W karcie informacyjnej pojazdu wydanej przez Starostę (...) jako właściciel pojazdu widnieje Gospodarstwo Rolne (...) sp. z o.o. Pozwolenie wydane zostało na okres od 8 maja 2020 r. do 7 czerwca 2020 r.

W tym samym dniu reprezentant spółki Gospodarstwo Rolnicze (...) złożyła oświadczenie, że jest świadoma, iż na ww. ciągniku rolniczym ustanowione jest zajęcie komornicze.

Dowód: wniosek z 8.05.2020 r. k. 113,

decyzja z 8.05.2020 r. k. 114,

potwierdzenie opłaty wniosku k. 115,

kopia dowodu rejestracyjnego k.116 - 116v,

oświadczenie z 8.05.2020 r. k. 120, 128,

karta informacyjna pojazdu k. 136 - 136v.

W piśmie z 13 maja 2020 r. Gospodarstwo Rolne (...) sp. z o.o. poinformowała komornika sądowego J. B. o zakupie 17 lutego 2020 r. ciągnika J. D. oraz zwróciła się o wyjaśnienie sprawy związanej z zajęciem tego ciągnika.

W piśmie z 13 maja 2020 r. komornik sądowy zawiadomił spółkę (...) o nieskutecznym zbyciu ciągnika - spółce Gospodarstwo Rolne (...).

Postanowieniem z 15 maja 2020 r. przedmiotowy ciągnik został oddany pod dozór A. N. prezesowi Gospodarstwo Rolne (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w N..

W dniu 18 maja 2020 r. komornik sądowy w sprawie Km 152/19 prowadzonej m.in. przeciwko spółce (...) dokonał oględzin pojazdu, a z czynności tej sporządził protokół.

W dniu 18 maja 2020 r. spółka Gospodarstwo Rolne (...) poinformowała K. J. o dokonanych zajęciu komorniczym ciągnika.

Dowód: postanowienie o zmianie dozoru k. 16 - 16v, 86 - 87,

protokół z oględzin ruchomości k. 17 - 17v., 84 - 85,

zawiadomienie z 13.05.2020 r. k. 73,

piśmo z 13.05.2020 r. k. 74, 90,

kopia dowodu rejestracyjnego k. 75-77, 91 - 93,

korrespondencja e-mail k. 88 - 89.

Spółka Gospodarstwo Rolne (...) zwróciła się do K. J. o wystawienie faktury korygującej odnośnie sprzedaży ciągnika i faktura taka – na kwotę 178.350 zł została wystawiona w dniu 20 maja 2020 r. Sprzedający (K. J.) zwrócił spółce cenę nabycia.

Dowód : zeznania świadka T. N.

W piśmie z 12 czerwca 2020 r. pełnomocnik K. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) wystosował do spółki (...) wezwanie do cofnięcia w terminie 3 dni wniosku egzekucyjnego w części dotyczącej zajętego 20 marca 2019 r. ciągnika J. D. 8520.

Dowód: pismo z 12.06.2020 r. z potwierdzeniem nadania k. 18 - 18v.

W piśmie z 5 sierpnia 2020 r. komornik sądowy w sprawie Km 152/19 poinformował pełnomocnika pozwanej spółki o tym, że ciągnik został sprzedany, zapłata nastąpiła w obcej walucie w formie potrącenia i nie została zarejestrowana w Urzędzie Skarbowym.

Dowód: zawiadomienie k. 83.

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, których autentyczność nie budziła wątpliwości, jak i dokumentów złożonych przez Starostę (...) na wniosek strony pozwanej, wśród których znajdowały się również dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 244 k.p.c. Na podstawie zgromadzonego materiału dokumentarnego, uwzględniając nadto zeznania świadków T. J. i A. N., Sąd dokonał ustaleń związanych z kwestią nabycia i własności ciągnika rolniczego będącego przedmiotem sporu.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka J. B. albowiem przeprowadzone dotychczas postępowanie dowodowe okazało się wystarczające do ustalenia faktów istotnych dla rozważanej sprawy, w szczególności okoliczności na jakie miał ten świadek zeznawać wynikały ze złożonych w sprawie dokumentów (art. 458¹⁰ k.p.c.).

Sąd pominął na podstawie art. 458⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. dowód z dokumentów dołączonych do pisma procesowego powódki z 28 września 2020 r. Powódka w żaden sposób nie uprawdopodobniła, że ich powołanie nie było możliwe w pozwie. W świetle twierdzeń faktycznych pozwu odnośnie odstąpienia od umowy przez spółkę Gospodarstwo Rolne (...) nie ulegało wątpliwości, że w celu wykazania legitymacji czynnej niezbędne będzie powołanie dowodów wskazujących, iż powódce przysługuje własność ciągnika. Nawet przy podzieleniu stanowiska powódki, według której potrzeba powołania tych dokumentów pojawiła się dopiero po złożeniu odpowiedzi na pozew, uchybiono dwutygodniowemu terminowi, o którym mowa w powołanym prepiśmie.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o zwrócenie się do Urzędu Skarbowego w C. o udzielenie informacji w zakresie rejestracji faktury nr (...) w stosownych rejestrach sprzedaży VAT; wniosek ten nie dotyczył bowiem złożenia dokumentu, o czym stanowi art. 248 §1 k.p.c.

Podstawę roszczenia stanowi art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Na wstępie zauważyć trzeba, że art. 841 § 3 k.p.c. ogranicza możliwość wytoczenia powództwa co do zasady do jednego miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu prawa. W badanej sprawie termin ten został zachowany licząc od deklarowanego przez powódkę i niekwestionowanego przez pozwaną dnia zapoznania się przez nią z dokumentami, z których wynikał fakt zajęcia ciągnika i prowadzenia egzekucji w sprawie Km 152/19.

Powódka uzasadniając swoje żądanie w ramach powództwa interwencyjnego podnosiła okoliczności związane z rażącym naruszeniem przez komornika czynności egzekucyjnych dokonywanych podczas zajęcia spornego ciągnika rolniczego. W szczególności powódka zarzucała, że komornik sądowy naruszył art. 845 § 2 k.p.c. dokonując zajęcia przedmiotu, którego nie było w miejscu zajęcia, ani nawet na terenie Polski, pozbawiając tym samym powódkę - jako właściciela i posiadacza - możliwości obrony swych praw.

Powództwo o zwolnienie od egzekucji uregulowane w art. 841 k.p.c. stanowi środek obrony o charakterze merytorycznym, przysługujący w sytuacji, gdy prawa podmiotowe osoby trzeciej zostały naruszone w wyniku prowadzonej egzekucji. W literaturze wskazuje się, że powództwo przysługuje w sytuacji, gdy prawa osoby trzeciej zostały naruszone czynnościami egzekucyjnymi, które zostały podjęte zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym. W sytuacji gdy prawa osoby trzeciej zostały naruszone czynnościami egzekucyjnymi, które zostały dokonane niezgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym, przysługuje skarga na czynności komornika (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 506–1217. Tom II, Warszawa 2019, Legalis). Skarga na czynności komornika przysługuje wtedy, gdy komornik, dokonując czynności, naruszył przepisy procesowe, natomiast powództwo o zwolnienie od egzekucji dopuszczalne jest tylko wtedy, gdy prawa osoby trzeciej zostały naruszone przez skierowanie egzekucji zgodnie z przepisami procesowymi. Między powództwem o zwolnienie od egzekucji a skargą na czynności komornika nie ma więc konkurencji, wniesienie zaś skargi na czynności komornika stanowi przeszkodę do wytoczenia powództwa o zwolnienie od egzekucji (wyr. SA w Lublinie z 21.1.1998 r., I ACz 21/98, L.). W uchwale z 7 lutego 1968 r. (III CZP 89/67, OSNCP 1969, Nr 1, poz. 2) Sąd Najwyższy podniósł, że nielogiczne byłoby żądanie od sądu zwolnienia przedmiotu od egzekucji, jeżeli ta egzekucja, jako niedopuszczalna, podlega umorzeniu. Wyrok uwzględniający takie żądanie zawierałby sprzeczność, gdyż zwalniałby przedmiot od czynności egzekucyjnej, która nie powinna mieć miejsca i, jako niedopuszczalna, uzasadnia umorzenie postępowania egzekucyjnego. W wyroku z 27 października 2016 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie (I ACa 273/16, L.) uzupełnił powyższy wywód o stwierdzenie, że jeżeli skierowanie egzekucji do jakiegoś przedmiotu stanowi uchybienie procesowe, to pierwszeństwo mają zawsze środki ochrony procesowej, choćby nawet przedmiot rzeczywiście nie stanowił własności dłużnika. Ustawodawca przyznając osobie trzeciej możliwość ochrony swoich praw nie ograniczył się w postępowaniu egzekucyjnym jedynie do regulacji art. 841 § 1 k.p.c. gdyż uczynił to również w art. 767 § 1 i 2 k.p.c. przyznając możliwość wniesienia skargi nie tylko stronie, lecz także innej osobie, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone.

Mając powyższe na uwadze podkreślić trzeba, że istnieje wyraźne rozróżnienie czy argumenty przedstawione w pozwie dotyczą kwestii merytorycznych czy też związane są z regulacjami prawa procesowego. Przedmiotowe powództwo, w zakresie, w jakim odwołuje się do czynności egzekucyjnych, które zostały dokonane niezgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym, stanowi formalną, a nie merytoryczną, obronę podjętą przez osobę trzecią. Powódka bowiem zarzuciła, że jej prawa jako osoby trzeciej zostały naruszone przez skierowanie egzekucji niezgodnie z przepisami procesowymi. W związku z tym powódce, która zarzuca uchybienia procesowe w toku zajęcia, służy - mająca pierwszeństwo - skarga na czynności komornika uregulowana w art. 767 k.p.c. Powódka nie skorzystała z tej drogi obrony, która jest adekwatna do okoliczności i podnoszonych twierdzeń. Nie sprzeciwiał się temu fakt, iż powódka nie wiedziała o dokonanych zajęciu i dlatego nie reagowała. Stosownie bowiem do art. 767 § 4 k.p.c. skargę na czynności komornika, w braku zawiadomienia, można wnieść w terminie tygodnia od dnia powzięcia wiadomości o dokonanych zajęciu.

Reasumując, argumenty prezentowane w pozwie odnośnie naruszenia przepisów prawa przy zajęciu ciągnika mogą stanowić podstawę do poszukiwań obrony w ramach skargi na czynności komornika, a nie w ramach powództwa interwencyjnego. Już tylko z tego powodu powództwo podlegało oddaleniu.

Kolejną podstawą przyjęcia bezzasadności powództwa jest brak legitymacji czynnej po stronie powódki. W rozumieniu art. 841 k.p.c. uprawnioną do wniesienia pozwu jest osoba trzecia w postępowaniu egzekucyjnym, w toku którego doszło do zajęcia nieruchomości, a zatem osoba nie wymieniona w tytule wykonawczym. W niniejszej sprawie postępowanie egzekucyjne przed komornikiem sądowym przy Sądzie Rejonowym w Choszcznie toczy się z wniosku pozwanej spółki (...) m.in. przeciwko dłużnikowi spółce (...), a zatem powódka jest osobą trzecią w rozumieniu wskazanego przepisu art. 841 k.p.c. Niemniej, podkreślić trzeba, że powództwo to służy do zapewnienia ochrony materialnoprawnej w egzekucji osobie trzeciej w sytuacji, gdy prowadzenie egzekucji narusza jej prawa materialne, w szczególności prawo własności. Chodzi więc o sytuacje, gdy określony przedmiot (w tym wypadku ciągnik rolniczy) stanowi własność osoby trzeciej lub gdy ma ona na zajętych przedmiocie ograniczone prawa rzeczowe, ustawa zaś nie nakazuje uwzględnić tego prawa w inny sposób w egzekucji, gdy przedmiot nie należy do dłużnika, a osoba trzecia ma prawo żądać zwrotu tego przedmiotu oraz gdy na korzyść osoby trzeciej istnieje obowiązujący dla wierzyciela zakaz zbywania lub obciążania przedmiotu (uchwała SN z dnia 28 lutego 1992 r., III CZP 5/92, Legalis nr 27613).

Na osobie trzeciej spoczywa, zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia, że zostało naruszone jej prawo własności, a zatem, że w chwili zajęcia, a tym bardziej w chwili wniesienia powództwa, była właścicielem zajętego przedmiotu bądź posiada inny tytuł do przedmiotu sporu. Podkreślić przy tym należy, że w przypadku powództwa opartego na przepisie art. 841 k.p.c., powód już w pozwie ma obowiązek przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu (art. 843 § 3 k.p.c.). Zwrot „zarzuty” rozumieć należy jako podstawy danego powództwa przeciwegzekucyjnego, tj. okoliczności uzasadniające zgłoszone żądanie (komentarz do art. 843 k.p.c., System Postępowania Cywilnego tom 8 Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne pod red. K. Flagi-Gieruszyńskiej 2021, Legalis).

Powódka nie wykazała, że przysługuje jej prawo własności do zajętej w toku postępowania egzekucyjnego nieruchomości.

Powódka wykazała nabycie ciągnika w dniu 28 lutego 2018 r. od spółki (...). Wbrew zarzutom pozwanej, kwestionującej fakt zawarcia umowy sprzedaży, dla skuteczności zawarcia tej umowy nie jest konieczne dochowanie formy pisemnej, zaś w obrocie gospodarczym powszechnie przyjęte jest, że faktura VAT wystawiona z tego tytułu w istocie odzwierciedla treść umowy sprzedaży, a przynajmniej jej essentialia negotii. Fakt sprzedaży i dostarczenia przedmiotu sprzedaży powódce potwierdził także świadek T. J., co koresponduje także z dołączonym do pozwu listem przewozowym CMR. Natomiast, jak wskazała sama powódka, na początku lutego 2020 r. ciągnik ten został sprzedany spółce Gospodarstwo Rolne (...). Fakt ten potwierdzają dowody z dokumentów w postaci faktury VAT nr (...) wystawionej 2 lutego 2020 r. przez powódkę K. J. tytułem sprzedaży oraz faktury VAT nr (...) wystawionej następnie 17 lutego 2020 r. przez K. J. na rzecz spółki Gospodarstwo Rolne (...). Wobec tego bezsporne jest, że powódka wyzbyła się prawa własności ciągnika. Co istotne, z dokumentów przedłożonych przez powódkę, ale przede wszystkim z tych, złożonych przez Starostę (...), wynika ciąg podejmowanych czynności wobec spornego ciągnika rolniczego związanych z przejściem jego własności najpierw na powódkę, potem na K. J. i ostatecznie na spółkę Gospodarstwo Rolne (...), co do której Starosta (...) 8 maja 2020 r. wydał decyzję o czasowej rejestracji pojazdu. Brak natomiast jakichkolwiek dowodów, choćby w postaci faktur korekt do faktur sprzedażowych wystawionych przez zbywców, wskazujących na fakt powrotnego przejścia własności ciągnika na rzecz powódki.

Powódka swoje prawo własności wywodzi z tego, że spółka Gospodarstwo Rolne (...) odstąpiła od umowy sprzedaży w związku z informacją o zajęciu egzekucyjnym przedmiotu sprzedaży. W treści pozwu powódka podała, że sprzedaż pojazdu odbyła się za pośrednictwem współpracującej z powódką firmy (...), zaś 20 maja 2020 r. właściciel tej firmy poinformował powódkę, że nabywca ciągnika odstąpił od umowy w związku z zajęciem egzekucyjnym. Brak natomiast jakichkolwiek dowodów na skuteczność tego odstąpienia, powódka nie wykazała bowiem, że spółka Gospodarstwo Rolne (...) złożyła jej oświadczenie woli o odstąpieniu od umowy. Natomiast z pozwu wynika, że o fakcie tym poinformował ją jej pośrednik - właściciel firmy (...). W istocie z pozwu nie wynika, czy sprzedaż ciągnika odbyła się w ten sposób, że powódka sprzedała go właścicielowi firmy (...), a ten następnie spółce Gospodarstwo Rolne (...), czy też właściciel firmy (...) działał jedynie z upoważnienia powódki. Dopiero na rozprawie w dniu 16 marca 2022 r. powódka wyjaśniła, że sprzedaż odbyła się w pierwszy z wyżej wskazanych sposobów, podnosząc nadto, iż doszło do

odstąpienia od umowy sprzedaży zawartej ze spółką Gospodarstwo Rolne (...) przez K. J. i następnie – odstąpienia przez tegoż od umowy z powódką. Te kwestie/okoliczności dotyczące łańcucha zdarzeń związanych z powrotem prawa własności do powódki - a tym samym stanowiące podstawę zgłoszonego żądania - powinny być przytoczone już w pozwie, toteż ich późniejsze powołanie - w świetle art. 843 § 3 k.p.c. - uznać należy za spóźnione. Z tych samych względów nie mogły być uwzględnione wnioski dowodowe zawarte w piśmie z 28.09.2021 r., złożono je bowiem z uchybieniem dwutygodniowego terminu z art. 458⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Niezależnie od tego, brak jest jakiegokolwiek dowodu pozwalającego na ustalenie daty, w której pisemne oświadczenie o odstąpieniu od umowy przez K. J. dołączone do pisma procesowego powódki z 28.09.2021 r. dotarło do powódki, w szczególności by miało to miejsce w dniu jego sporządzenia. Powódka dopiero przed zamknięciem rozprawy w dniu 16 marca 2022 r. podała okoliczności, w jakich miało dojść do odstąpienia od umowy sprzedaży ciągnika, jednakże twierdzeń tych, dotyczących m.in. wystawienia korekty faktury przez K. J., nie poparła żadnym dowodem. Nie stanowi w szczególności takiego dowodu ogólnikowe zeznanie świadka T. J., iż „z tego, co wie, doszło do odkręcenia transakcji”. Niemożliwe jest bowiem ustalenie podstaw tego odstąpienia i związanej z tym oceny skuteczności tej czynności. Zauważyć przy tym trzeba, że do pozwu dołączono skierowane do pozwanej wezwanie do cofnięcia wniosku egzekucyjnego w imieniu mandanta – K. J., nie zaś powódki.

W konsekwencji, z uwagi na brak dowodów nie sposób przyjąć, że doszło do skutecznego odstąpienia od umowy sprzedaży, na skutek którego powódka uzyskałaby ponownie prawo własności ciągnika. Skoro więc powódka nie wykazała, że korzysta z prawa własności przedmiotu zajęcia w dacie wniesienia pozwu, tym samym nie sposób przyjąć, że jest legitymowaną do wniesienia pozwu na podstawie art. 841 § 1 k.p.c.

Z powyższych względów powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie I sentencji.

Kierując się wyrażoną w kodeksie postępowania cywilnego zasadą odpowiedzialności wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., należało w całości obciążyć tymi kosztami powódkę. Na koszty te składała się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 5.400 zł ustalone stosownie do treści § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804 ze zm.).